

Arrest

nr. 340 376 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 15 december 2025, vanuit het gesloten centrum van Merksplas, om internationale bescherming. Op 15 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Punjab. Op (...) juli 2016 trouwde uw broer en tijdens de festiviteiten wilden enkele lokale mensen van de politieke partij ‘Noon League’ posters hangen op uw huis. Er waren immers lokale verkiezingen op komst. Omdat het huis

versierd was voor het huwelijk, gaf u aan dat er geen posters mochten worden gehangen. Ze konden de posters achterlaten en u zou ze later ophangen. Die avond was u aan het opruimen na het feest en de mensen van die partij keerden terug. U werd door hen aangevallen en raakte ernstig gewond. Een buur kwam tussen en u werd met de ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht. Daar legde u een klacht neer bij de politie. Maar omdat die mensen van die partij de verkiezingen wonnen, raadde de politie u aan uw klacht in te trekken. U deed dit. Nadat u uit het ziekenhuis kwam verliet u Pakistan. U reisde met uw paspoort en een visum naar Cyprus (Turkse deel). Daar zou u in 2018 één van de personen die u aanvielen hebben gezien waarop u prompt naar het Griekse deel van Cyprus verhuisde. In november 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming in Cyprus en in 2019 keerde u een eerste keer terug naar Pakistan, waar u ongeveer anderhalve maand verbleef. U reisde nadien naar Italië en in september 2022 diende u er een verzoek in om internationale bescherming. Daarna in 2022 keerde u een tweede keer terug naar Pakistan voor de begrafenis van uw grootmoeder. U verbleef ongeveer 21 dagen in Pakistan. Uiteindelijk kwam u begin 2023 naar België waar u werd opgepakt voor criminele feiten. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Na uw vrijlating werd u overgebracht naar het Gesloten Centrum van Merksplas. Omdat u over een Italiaanse verblijfskaart beschikt, dacht u steeds dat u kon terugkeren naar Italië. Echter werd de procedure opgestart om u vanuit België te repatriëren naar Pakistan. Daarop diende u op 15 december 2025 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: Italiaanse verblijfskaart, rijbewijs, FIR (First Information Report), vertaling van de FIR, 3 foto's en een attest van het ziekenhuis.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een **versnelde procedure** werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Ook het feit dat u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Immers kan aan uw relaas geen geloof worden gehecht om onderstaande redenen:

Laattijdige asielaanvraag

U kwam reeds in 2023 België binnen en u diende pas op 15 december 2025 een verzoek in om internationale bescherming. U verklaart dat u op basis van het bezitten van een Italiaanse verblijfskaart dacht dat u na uw gevangenisstraf in België kon terugkeren naar Italië (CGVS p.3). In eerste instantie zegt u in Italië erkend te zijn als vluchteling (Verklaring DVZ vraag 23). Maar tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS blijkt u later wel te weten dat u in Italië slechts een eerste interview aflegde bij de asielinstanties en lijkt het alsof u zich bewust bent dat u er geen vluchtelingenstatus werd toegekend (CGVS p.3).

Bovendien kan uit de beslissing 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' van de DVZ van 13 november 2025 blijken dat u reeds in januari 2025, bij het invullen van het formulier 'hoorrecht', werd meegegeven dat u enkel naar Italië kan terugkeren als u daar over een actueel verblijfsrecht beschikt, wat wezenlijk anders is dan een verblijfskaart. Aldus kan het CGVS verwachten dat u op de hoogte bent van de beperkingen wat betreft uw recht op verblijf in Italië.

Inconsistente verklaringen

In elk geval, indien u in 2016 reeds Pakistan ontvluchtte wegens een incident op 31 juli 2016 en u al van begin 2023 in België bent, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u sneller een verzoek tot internationale bescherming indient bij de Belgische autoriteiten. Temeer daar u in tussentijd regelmatig een onderhoud had met verschillende Belgische diensten. Zo blijkt uit het administratieve dossier dat u in juli 2023 geen enkele reden aangaf waarom u niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren (zie nota's opgemaakt op 14 juli 2023). Zo blijkt u in januari 2024 wel te verwijzen naar politieke problemen (zie nota's opgemaakt op 24 januari 2024), maar diende u geen verzoek in. In januari 2025 verklaarde u dan weer dat u vrijwillig naar Pakistan zou terugkeren om daar via de Italiaanse ambassade uw verblijf in Italië in orde te stellen (zie beslissing Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 november 2025 waarin

verwezen wordt naar het formulier 'hoorrecht' dat u invulde in januari 2025). In juli 2025 verklaarde u dan weer dat u niet wilde terugkeren naar Pakistan (zie beslissing inreisverbod van 13 november 2025 met verwijzing naar een gesprek met de terugkeerbegeleider van de DVZ op 23 juli 2025), maar liet u opnieuw na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze totaal inconsistente verklaringen en houding doen totaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Vertrek en terugkeer met uw eigen paspoort

Dat u verder tot tweemaal toe terugkeerde naar Pakistan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, zijnde een vrees ten aanzien van de tegenpartij die teruggaat tot 2016. Indien u werkelijk een ernstige vrees kende ten aanzien van de tegenpartij is het niet aannemelijk dat u uit zichzelf terugkeerde naar Pakistan.

Wat betreft uw **terugkeer in 2019** zegt u dat de Noon League niet meer aan de macht was en uw familie gaf aan dat er misschien een oplossing of akkoord kon worden gezocht met de tegenpartij (CGVS p.9). Dat bleek uiteindelijk niet zo. U kon echter geen reden geven waarom niet, noch kon u op enige wijze staven dat er een oplossing werd gezocht (CGVS p.9).

Bovendien gaf u aan dat u zelfs het Turkse deel van Cyprus ontvluchtte omdat u er één van uw aanvallers had gezien (CGVS p.9). Het is niet aannemelijk dat u Cyprus zou ontvluchten omdat u daar één aanvaller zou hebben gespot in 2018, maar later wel zelf vrijwillig terugkeerde naar Pakistan. Daarbij is het vreemd dat u dit element nergens vermeldde in de vragenlijst van het CGVS waar u gevraagd werd naar een kort overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht (Vragenlijst CGVS vraag 5).

Wat betreft uw **terugkeer in 2022** zou u enkel voor de begrafenis van uw grootmoeder zijn teruggekeerd naar Pakistan. Maar ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw geuite vrees. Immers als de tegenpartij u dermate viseerde, kan verondersteld worden dat ze op de hoogte waren van het overlijden van uw grootmoeder en zouden ze u daar hebben kunnen opzoeken.

Volledigheidshalve blijkt dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en tweemaal terugkeerde naar Pakistan, opnieuw met uw eigen paspoort. Het CGVS stelt dan ook vast dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid.

Huidige situatie

U geeft aan dat uw familie heden geen problemen kent in Pakistan (CGVS, p. 10). Dat enkel u, en niet de rest van uw familie, de tegenpartij vreest omwille van het voorval waarbij u weigerde dat er posters werden gehangen op jullie huis is op zich al weinig aannemelijk. Maar dat de tegenpartij uw familie niets in de weg legt zolang u niet zou terugkeren naar Pakistan, is niet aannemelijk indien ze u werkelijk viseren.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u hoe dan ook na 31 juli 2016 nooit meer geprobeerd hebt om een (nieuwe) klacht in te dienen tegen de tegenpartij, noch zou u of uw familie een advocaat hebben geraadpleegd om een oplossing te zoeken (CGVS p.9 en 10). Dit is niet ernstig.

Ongeloofwaardige stukken

De neergelegde stukken kunnen niet overtuigen of een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten eerste legt u enkel kopieën voor die door het mogelijks knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Ten tweede verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen (zie de **COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude** van 02 december 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_corruptie_en_documentenfraude_20251202.pdf).

Wat betreft de documenten zelf kan het CGVS opmerken dat de foto's van de wonden niets zeggen over wanneer, hoe en waarom die verwondingen zijn ontstaan. U legt ook een ziekenhuisattest neer, maar dat een dokter zomaar zou schrijven dat u door 'a mob 4-5 persons' bent aangevallen is weinig geloofwaardig.

Wat betreft de FIR merkt het CGVS verder op dat die is gebaseerd op uw verklaringen en dus geenszins een bewijs van het gebeuren betreft. U hebt die bovendien zelf ingetrokken zegt u (Vragenlijst CGVS vraag 5), maar dat is op basis van het document niet vast te stellen. Bovendien legt u een vertaling hiervan neer waarin data staan die **niet overeenstemmen** met uw verklaringen. U zegt dat het incident plaatsvond op 31 juli 2016, maar de vertaling geeft aan dat het gebeuren zich afspeelde op 1 januari 2016. De datum 1 januari 2016 staat tot driemaal toe in de vertaalde tekst. Dat het dan louter om een vertaalfout zou gaan, zoals u aangeeft (CGVS p.6), is niet geloofwaardig.

Uw Italiaanse verblijfskaart en rijbewijs hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielaanvraag.

Om bovenstaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw aanvraag kan u evenmin steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20240625_0.pdf en de **EUAA Pakistan Country Focus** van december 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-12/2024_12_EUAA_COI_Report_Pakistan_Country_Focus.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2024. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en de eerste drie trimesters van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar

ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. CRSS, dat rapporteert over militante aanvallen en geweld gelinkt aan antiterrorisme operaties, registreerde in 2023 47 veiligheidsincidenten, en in de eerste negen maanden van 2024 38 veiligheidsincidenten. Er werd gerapporteerd dat de TTP in januari 2024 een militante vleugel 'Istrna' oprichtte met als doel het uitvoeren van aanvallen op veiligheidspersoneel in de provincie Punjab. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er wordt gemeld dat een groep van 21 Pakistaanse Hindoes in augustus 2024 Punjab verlaten hebben naar India omwille van bezorgdheid over mogelijke aanvallen tegen Hindoes. Er was geen andere informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vermeende laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Te dezen benadrukt hij dat hij ervan uitging dat hij kon terugkeren naar Italië en om die reden niet naar Pakistan zou worden teruggestuurd na het uitzitten van zijn straf. Hij verduidelijkt dat hij zeer veel verschillende informatie heeft ontvangen aangaande zijn verblijfsstatus in Italië. Hij vervolgt dat hij meende over een beschermingsstatus te beschikken, daar hij over een Italiaanse kaart beschikte, of minstens dat zijn

verzoek om internationale bescherming werd ingediend en hij dit zou kunnen verderzetten in Italië. Volgens verzoeker was het pas wanneer hij na zijn gevangenisstraf werd opgesloten in het gesloten centrum en ging teruggestuurd worden naar Pakistan, dat zijn vrees voor Pakistan opnieuw reëel werd, waarna hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende. In deze voegt verzoeker nog toe dat hij over niet veel documenten meer beschikt van zijn verblijf in de gevangenis, doch wel nog in het bezit is van een advies van het openbaar ministerie inzake zijn voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering of overlevering, waarin zeer misleidend wordt verwezen naar zijn situatie in Italië. Hij besluit dat hij verontschuldigd dient te worden dat hij zich hierover vergist heeft.

Verder hekelt verzoeker de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de inconsistente verklaringen die hij aflegde tijdens zijn verblijf in België over de mogelijkheid naar Pakistan terug te kunnen keren. Hij meent dat dit uiteraard opnieuw is ingegeven door de veronderstelling dat hij wist dat hij niet kon terugkeren naar Italië, *quod non*. Hij verduidelijkt dat hij in zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten meermaals de redenering maakte dat hij zal terugkeren naar Italië, ervan uitgaande dat dit mogelijk was, en dat er voor hem dan ook geen enkele reden was om zijn asielse status in België toe te lichten.

Ook kan hij zich niet vinden in de overwegingen van de bestreden beslissing inzake het feit dat hij twee keer naar Pakistan terugkeerde. Wat betreft zijn eerste terugkeer, betoogt verzoeker dat hij toen enkel terugkeerde in de hoop tot een verzoening te komen met zijn belagers, zodat hij niet meer diende te vluchten. Hij benadrukt dat *Noon League* op dat moment niet aan de macht was. Voorts oppert hij dat hij bij zijn tweede terugkeer ondergedoken leefde, hetgeen hij ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

Vervolgens oppert verzoeker dat, in weerwil tot wat de commissaris-generaal stelt, het feit dat zijn familieleden geen problemen kennen niet kan gelijkgesteld worden aan dat verzoeker geen problemen meer zou kennen bij terugkeer.

Tot slot gaat verzoeker in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten. Wat betreft de door hem neergelegde foto's van verwondingen en het medisch attest, stelt verzoeker dat de motivering van de commissaris-generaal, dat deze stukken afgewezen dienen te worden omdat de formulering eigenaardig is, te kort door de bocht is, alsook dat het attest zijn relaas ondersteunt. Daarnaast benadrukt hij dat hij een FIR neerlegde, die misschien wel gebaseerd was op zijn verklaringen, maar die wel dateert van de datum van de feiten en niet is opgesteld "*pour le besoin de la cause*". Hij vervolgt dat de ongelukkige vertaling, bij gebrek aan een tolk Urdu, niet kan worden overgedaan door verzoeker. Tot slot benadrukt hij nog dat "*de datum van 1.06*" een voorval uit het verleden betreft.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal vertrekt vanuit een negatieve weerklank op zijn verzoek omdat hij zijn verzoek pas indiende op het moment dat hij de gevangenis verliet en zich in het gesloten centrum bevond, terwijl hij zich dan pas bewust was van het feit dat hij niet kon terugkeren naar Italië en zijn angst herleefde. Hij benadrukt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de reden van zijn vlucht en de omstandigheden daaromtrent. Volgens hem zijn er dan ook geen redenen om te twijfelen aan zijn relaas.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Te dezen verwijst verzoeker vooreerst naar zijn betoog zoals uiteengezet in het vorige middel. Daarnaast betoogt hij dat de verwerende partij te kort schiet in haar motivering omtrent de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in Pakistan. Hij vervolgt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er gewag wordt gemaakt van verschillende geweldsincidenten en van willekeurig geweld en dat het dan ook te kort door de bocht is om te stellen dat er voor hem geen risico is.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een advies van het openbaar ministerie in verband met zijn voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering of overlevering (stuk 3) bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan, te worden vervolgd door mensen van de politieke partij *Noon League*.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. Zo (a) is verzoekers verzoek om internationale bescherming laattijdig. Voorts (b) legt verzoeker tijdens zijn verblijf in België inconsistente verklaringen af over het feit of hij al dan niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren. Verder (c) wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas door het feit dat hij tweemaal terugkeerde naar Pakistan met zijn eigen paspoort. Tevens (d) is het niet aannemelijk dat verzoekers familie in Pakistan geen problemen kent. Tot slot (e) is het niet ernstig dat verzoeker na 31 juli 2016 geen klacht meer indiende of andere stappen ondernam om zijn situatie op te lossen. Daarnaast (ii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van en het volharden in een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.6.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas.

2.3.6.3.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal op de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming, daar hij reeds in 2023 in België aankwam en pas op 15 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker tracht deze laattijdigheid tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alsook in het verzoekschrift te verschonen door te stellen dat hij een Italiaanse verblijfskaart bezat – omdat hij in Italië internationale bescherming genoot of in de procedure met het oog op het bekomen van internationale bescherming zat – en dacht dat hij op die basis kon terugkeren naar Italië na het uitzitten van zijn gevangenisstraf in België, dat zijn vrees ten aanzien van Pakistan pas terug reëel werd toen hij doorhad dat hij naar Pakistan zou worden teruggestuurd en dat hij toen direct een verzoek om internationale bescherming in België indiende. In het verzoekschrift voegt hij hieraan toe dat hij veel verschillende informatie heeft ontvangen inzake zijn verblijfplaats in Italië en dat hij niet veel documenten meer heeft van tijdens zijn verblijf in de gevangenis, doch wel nog beschikt over een advies van het openbaar ministerie *d.d.* 24 juni 2024 waarin wordt gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan bevestigen dat terugkeer naar Italië mogelijk is, aangezien hij er internationale bescherming geniet (stuk 3, bij verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat uit het bij het verzoekschrift gevoegde advies in verband met zijn voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering of overlevering van het openbaar ministerie *d.d.* 24 juni 2024, dat een (onduidelijke) kopie betreft, effectief blijkt dat het openbaar ministerie toen schreef dat de Dienst Vreemdelingenzaken (toen) kon bevestigen dat terugkeer naar Italië mogelijk is voor verzoeker, aangezien hij er internationale bescherming geniet. Echter, uit het in het administratief dossier opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering *d.d.* 13 november 2025, waarin verwezen wordt naar het formulier hoorrecht dat verzoeker invulde in januari 2025, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij naar Italië wil terugkeren en dat hij vrijwillig naar Pakistan wil terugkeren om daar via de Italiaanse ambassade zijn Italiaans verblijfsrecht in orde te brengen. Uit deze verklaringen, die hij aflegde na het advies van het openbaar ministerie, kan worden afgeleid dat hij minstens toen meende niet (meer) over een verblijfsrecht (op basis van internationale bescherming) te beschikken of hier minstens twijfels over te hebben. In die omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat iemand met een daadwerkelijke vrees voor vervolging wel in België om internationale bescherming zou verzoeken. Bovendien werd verzoeker er toen eveneens op gewezen dat hij enkel kan terugkeren naar Italië als hij daar over een actueel verblijfsrecht beschikt. Gelet op het feit dat dit iets wezenlijks anders is dan het hebben van een verblijfskaart, kan aangenomen worden dat verzoeker wist dat het louter hebben van een Italiaanse verblijfskaart geen verblijfsrecht impliceerde. De Raad besluit dat verzoekers verschoning voor de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming in België, gelet op het voorgaande, niet kan worden aangenomen. Verder stipt de Raad ten overvloede aan dat verzoeker na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, meer bepaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud, uitdrukkelijk aangaf dat hij in Italië slechts een eerste interview heeft afgelegd bij de asielinstanties en er nog geen finale beslissing kreeg waardoor kan worden aangenomen dat hij zich wel degelijk bewust is dat er hem geen internationale bescherming werd toegekend in Italië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3 en bevestigt ter terechtzitting).

2.3.6.3.2. Tevens kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar deze stelt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de mogelijkheid naar Pakistan te kunnen terugkeren toen hij tijdens zijn verblijf in België verschillende keren met de Belgische autoriteiten in aanraking kwam en hiernaar gevraagd werd. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in juli 2023 geen enkele reden aangaf waarom hij niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren (administratief dossier, nota's *d.d.* 14 juli 2023). Vervolgens blijkt hij in januari 2024 dan weer wel te verwijzen naar politieke problemen (administratief dossier, nota's *d.d.* 24 januari 2024), zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In

januari 2025 verklaarde hij dan weer dat hij vrijwillig naar Pakistan zou terugkeren om daar via de Italiaanse ambassade zijn verblijf in Italië in orde te stellen (administratief dossier, bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering d.d. 13 november 2025, waarin verwezen wordt naar het formulier 'hoorrecht' dat hij invulde in januari 2025). Tot slot verklaarde hij in juli 2025 dan weer dat hij niet wilde terugkeren naar Pakistan (administratief dossier, beslissing inreisverbod d.d. 13 november 2025 met verwijzing naar een gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 juli 2025), andermaal zonder om internationale bescherming te verzoeken. Deze totaal inconsistente verklaringen doen totaal afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat deze vaststelling er eveneens vanuit gaat dat hij wist dat hij niet naar Italië kon terugkeren, terwijl hij er ook hier telkens van uitging dat hij kon terugkeren naar Italië en het niet nuttig achtte zijn asielrelaas in België uiteen te zetten, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn voormelde contacten met de Belgische autoriteiten louter gevraagd werd of er redenen waren waarom hij niet naar Pakistan kon terugkeren. Zelfs indien hij er toen van uitging dat hij naar Italië kon terugkeren, kan verwacht worden dat hij consistent zou verklaren of er al dan niet redenen waren waarom hij niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren, *quod non*.

2.3.6.3.3. Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat eveneens afbreuk wordt gedaan aan verzoekers relaas en de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging door het feit dat hij twee keer vrijwillig terugkeerde naar Pakistan, zijnde in 2019 en 2022, terwijl de feiten die centraal staan in zijn relaas al dateren van 2016. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Wat betreft uw terugkeer in 2019 zegt u dat de Noon League niet meer aan de macht was en uw familie gaf aan dat er misschien een oplossing of akkoord kon worden gezocht met de tegenpartij (CGVS p.9). Dat bleek uiteindelijk niet zo. U kon echter geen reden geven waarom niet, noch kon u op enige wijze staven dat er een oplossing werd gezocht (CGVS p.9).

Bovendien gaf u aan dat u zelfs het Turkse deel van Cyprus ontvluchtte omdat u er één van uw aanvallers had gezien (CGVS p.9). Het is niet aannemelijk dat u Cyprus zou ontvluchten omdat u daar één aanvaller zou hebben gespot in 2018, maar later wel zelf vrijwillig terugkeerde naar Pakistan. Daarbij is het vreemd dat u dit element nergens vermeldde in de vragenlijst van het CGVS waar u gevraagd werd naar een kort overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht (Vragenlijst CGVS vraag 5).

Wat betreft uw terugkeer in 2022 zou u enkel voor de begrafenis van uw grootmoeder zijn teruggekeerd naar Pakistan. Maar ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw geuite vrees. Immers als de tegenpartij u dermate viseerde, kan verondersteld worden dat ze op de hoogte waren van het overlijden van uw grootmoeder en zouden ze u daar hebben kunnen opzoeken.

Volledigheidshalve blijkt dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en tweemaal terugkeerde naar Pakistan, opnieuw met uw eigen paspoort. Het CGVS stelt dan ook vast dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid.”

Wat betreft verzoekers eerste terugkeer, beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaring dat hij terugkeerde om tot een verzoening te komen en de partij *Noon League* toen niet aan de macht was. Met het louter hernemen van zijn eerdere verklaringen slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat deze verklaringen hier geen verschoning kunnen bieden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij verklaarde dat hij ondergedoken leefde toen hij in 2022 een tweede keer terugkeerde, stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker effectief verklaarde dat hij ondergedoken leefde en niet naar huis ging, doch ook dat hij terugkeerde naar Pakistan voor de begrafenis van zijn grootmoeder en dat hij toen (enkel) in het ziekenhuis is geweest. Deze laatste verklaringen relativeren zijn bewering ondergedoken te hebben geleefd. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat als verzoekers belagers hem dermate viseren, zij op de hoogte zouden zijn van het overlijden van zijn grootmoeder, en zouden in de gaten houden of verzoeker in deze context opnieuw zou verschijnen. Dat verzoeker dit risico zou genomen hebben, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de daaraan gekoppelde vrees.

2.3.6.3.4. Vervolgens wijst de commissaris-generaal nog op volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende vaststellingen die verder afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas:

“U geeft aan dat uw familie heden geen problemen kent in Pakistan (CGVS, p. 10). Dat enkel u, en niet de rest van uw familie, de tegenpartij vreest omwille van het voorval waarbij u weigerde dat er posters werden gehangen op jullie huis is op zich al weinig aannemelijk. Maar dat de tegenpartij uw familie niets in de weg legt zolang u niet zou terugkeren naar Pakistan, is niet aannemelijk indien ze u werkelijk viseren.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u hoe dan ook na 31 juli 2016 nooit meer geprobeerd hebt om een (nieuwe) klacht in te dienen tegen de tegenpartij, noch zou u of uw familie een advocaat hebben geraadpleegd om een oplossing te zoeken (CGVS p.9 en 10). Dit is niet ernstig.”

Wat betreft het feit dat zijn familie geen problemen kent in Pakistan met zijn belagers, komt verzoeker niet verder dan het louter ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geenszins afdoende is. Indien verzoekers belagers hem dermate viseren dat zij hem tien jaar na de beweerde aanvaring nog steeds zouden viseren, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij ook zijn familie zouden viseren, zij het in mindere mate, en dat zij geen genoegen zouden nemen met hun belofte dat verzoeker niet meer zou terugkeren. De pertinente vaststelling dat er geen juridische stappen meer werden gezet na 31 juli 2016, laat verzoeker volledig onverlet, zodat deze door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.6.3.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de details van zijn relaas, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.6.4. Daarnaast kunnen de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet in aanmerking worden genomen als bewijs voor zijn beweerde vrees voor vervolging. De bestreden beslissing overweegt in dit verband op goede gronden als volgt:

*“De neergelegde stukken kunnen niet overtuigen of een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten eerste legt u enkel kopieën voor die door het mogelijks knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Ten tweede verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen (zie de **COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude** van 02 december 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_corruptie_en_documentenfraude_20251202.pdf).*

Wat betreft de documenten zelf kan het CGVS opmerken dat de foto's van de wonden niets zeggen over wanneer, hoe en waarom die verwondingen zijn ontstaan. U legt ook een ziekenhuisattest neer, maar dat een dokter zomaar zou schrijven dat u door 'a mob 4-5 persons' bent aangevallen is weinig geloofwaardig.

*Wat betreft de FIR merkt het CGVS verder op dat die is gebaseerd op uw verklaringen en dus geenszins een bewijs van het gebeuren betreft. U hebt die bovendien zelf ingetrokken zegt u (Vragenlijst CGVS vraag 5), maar dat is op basis van het document niet vast te stellen. Bovendien legt u een vertaling hiervan neer waarin data staan die **niet overeenstemmen** met uw verklaringen. U zegt dat het incident plaatsvond op 31 juli 2016, maar de vertaling geeft aan dat het gebeuren zich afspeelde op 1 januari 2016. De datum 1 januari 2016 staat tot driemaal toe in de vertaalde tekst. Dat het dan louter om een vertaalfout zou gaan, zoals u aangeeft (CGVS p.6), is niet geloofwaardig.*

Uw Italiaanse verblijfskaart en rijbewijs hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielaanvraag.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft het door verzoeker neergelegde ziekenhuisattest, benadrukt de Raad vooreerst dat de bewijswaarde hiervan reeds beperkt is, gelet op het feit dat dit een kopie betreft en vervalste documenten in Pakistan gemakkelijk te bekomen zijn. Daarnaast merkt de commissaris-generaal bijkomstig op dat het eigenaardig is dat een dokter in een dermate beknopt attest heel specifiek zou noteren dat de aanleiding voor de verwondingen een aanval door een bende van vier tot vijf personen was. Dat de inhoud van dit document overeenkomt met verzoekers relaas kan geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en doet juist vermoeden dat dit document werd opgesteld op verzoek van verzoeker. Dat de neergelegde foto's geen garanties bieden inzake de omstandigheden waarin de afgebeelde verwondingen zijn opgelopen wordt dan weer niet weerlegd door het feit als zouden de afgebeelde verwondingen overeenstemmen met zijn verklaringen.

De vaststellingen dat de documenten slechts kopieën betreffen en in Pakistan eenvoudigweg kunnen vervalst zijn, zijn ook van toepassing op de FIR, en dus indirect ook op de door verzoeker terzelfdertijd neergelegde vertaling. Dat de inhoud van dit document louter gebaseerd is op verzoekers verklaringen, wordt in het verzoekschrift niet betwist. Bovendien, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, komen zijn verklaringen over de datum van het incident waaruit blijkt dat dit op 31 juli 2016 plaatsvond, niet overeen met de inhoud van de FIR, zoals weergegeven in de door hem voorziene vertaling, alwaar meerdere malen wordt gesteld dat het incident zich afspeelde op 1 januari 2016. Waar verzoeker opwerpt dat de datum 1 januari 2016 betrekking heeft op een voorval uit een verleden, stelt de Raad vast dat het verloop van het in het document beschreven stuk wel heel goed overeenstemt met het incident omschreven door verzoeker. In zoverre dit effectief een eerder incident betreft, merkt de Raad op dat – gelet op het feit dat verzoeker in zijn relaas niet spreekt over een incident van 1 januari 2016 en er in dit stuk geen melding wordt gemaakt van een ander incident dat zich op 31 juli 2016 afspeelde – dit document in dat geval geen betrekking heeft op zijn relaas en niet relevant is. Waar verzoeker betoogt dat de vertaling ongelukkig opgesteld is en hij deze niet kon overdoen, bij gebrek aan een tolk Urdu, merkt de Raad op dat de datum van 1 januari 2016 tot driemaal toe vermeld staat in de vertaling, waardoor niet kan gesproken worden van een vertaalfout, zoals

ook in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Verder benadrukt de Raad dat het verzoeker zelf was die deze vertaling neerlegde. Hij draagt zelf de verantwoordelijkheid over de door hem neergelegde stukken en vertalingen.

2.3.6.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdentificeerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In deze moet rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt in verband met de veiligheidssituatie in Pakistan, op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA *“Pakistan Country Focus”* van december 2024 en de COI Focus *“Pakistan: Security situation”* van 25 juni 2024 het volgende gesteld:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20240625_0.pdf en de **EUAA Pakistan Country Focus** van december 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-12/2024_12_EUAA_COI_Report_Pakistan_Country_Focus.pdf) blijkt dat het gros van het*

geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2024. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en de eerste drie trimesters van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. CRSS, dat rapporteert over militante aanvallen en geweld gelinkt aan antiterrorisme operaties, registreerde in 2023 47 veiligheidsincidenten, en in de eerste negen maanden van 2024 38 veiligheidsincidenten. Er werd gerapporteerd dat de TTP in januari 2024 een militante vleugel 'Istrna' oprichtte met als doel het uitvoeren van aanvallen op veiligheidspersoneel in de provincie Punjab. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste

doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er wordt gemeld dat een groep van 21 Pakistaanse Hindoes in augustus 2024 Punjab verlaten hebben naar India omwille van bezorgdheid over mogelijke aanvallen tegen Hindoes. Er was geen andere informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de verwerende partij te kort schiet in haar motivering omtrent de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in Pakistan, en dat er niet kan gesteld worden dat hij geen risico loopt terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat er gewag wordt gemaakt van verschillende geweldsincidenten en van willekeurig geweld. De Raad merkt op dat er in de bestreden beslissing inderdaad wordt gesteld dat uit algemene informatie blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld. Er wordt echter eveneens terdege geoordeeld dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab geenszins dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus oordeelde de commissaris-generaal vervolgens terecht dat er diende onderzocht te worden of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt tijdens de administratieve procedure, noch tijdens de onderhavige beroepsprocedure gewag van dergelijke persoonlijke omstandigheden. Evenmin konden dergelijke omstandigheden ontwaard worden door de commissaris-generaal of, bij uitbreiding, de Raad.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud, via videoconferentie, kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in het Engels. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet

zorgvuldig tewerk is gegaan, dat de beoordeling oppervlakkig is, niet-dossier gebonden en essentiële gegevens miskent, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

V. SERBRUYNS